

njeno baziliko, priznано od vseh strokovnjakov kot posebno mojstersko.

Nobenega umetnika pa ni papež s tolikimi častmi in milostmi obsipal kakor našega brata Ivana. Povabil ga je, naj gre ž njim v Rim, v večno mesto; na papeževem dvoru bo imel vsega dovolj, česar koli mu srce poželi. Ko je bil l. 1445. izpraznjen nadškofijski prestol v Florenciji, ponudil je

Slikal *Fra Angelico*.

S. Bonaventura.

Evgen izredno čast bratu Ivanu, a skromni menih je ni hotel sprejeti; ljubši mu je bil slikarski čopič kakor pa nadškofijski palij. Svojemu poklicu se nikakor ni hotel izneveriti, umetnost je morala ostati njegova ne-ločljiva spremljevalka.

Papež Evgen je rano umrl. Njegov naslednik, Nikolaj V. (1447—1455) je ostal Ivanu jednako naklonjen prijatelj in rado-

daren zaščitnik. Pod njegovo vlado so se umetnosti in vede nenadno bujno povzdignile; imele pa tudi niso še nikdar prej bolj navdušenega povspeševalca, kakor je bil Nikolaj. Kakor rožice v solnčni pomladi so vstajali umetniki in učenjaki, pričelo se je novodobno gibanje. Dopolnile so se besede duhovitega Marcijala:

Sint Maecenates, non deerunt, Flacce, Marones!

(Naj bodo Mecenati, potem, Flakcij, ne bo manjkalo Maronov, t. j. nadarjenih pesnikov.) Brez Nikolajeve brezmejne radosnosti bi se ne bilo tako dobro godilo vedam in umetnostim.

Brata Ivana je obsevalo solnce papeževe milosti. Na razpolago mu je bil ves Vatikan; jedina dolžnost mu je bila, okrasiti z nesmrtnimi deli papeževa poslopja. To svojo častno nalogo je izkušal Angelico dovršiti z vso vnemo, s plamtečim ognjem svoje delavnosti.

Prvo njegovo rimsko delo so bile slike v mali zasebni kapelici Evgena IV. Žal, da niso več ohranjene. Resnicoljubni, nam že znani zgodovinar Vasari pravi o njih: „Za Evgena je okrasil kapelico presv. Rešnjega Telesa v papeževi palači, katero je pa sto let pozneje Pavel III. Farnese (1534—1549) podrł, ko je popravljaval vatikansko poslopje. Brat Ivan je slikal na opresno (al fresco) nekatere dogodke iz življenja Jezusovega; umotvori so bili zelo krasni, vse je nad njimi strmelo; sreča je še, da jih je marljivi risar Pavel Jovius posnel in ohranil v rimskem papeževem muzeju.“

Leta 1448. je začel slikati drugo kapelico v Vatikanu, posvečeno sv. Štefanu in sv. Lavrenciju. Plače je imel letne 200 zlatov, ali po našem okoli 2000 gld., vsoto, katero moramo za takratne razmere imenovati jako visoko. Papež ga je hotel s tem za vselej za Rim pridobiti.

Imenovana kapela je mal, neznaten prostor, sedem metrov dolga in štiri metre široka. Na desni strani oltarja je naslikal šest prizorov iz življenja sv. Štefana, na levi steni pet dogodkov iz življenja sv. Lavrencija; na tretji, oltarju nasprotni steni je pa več po-